

El llenguatge de la conversació telefònica.

Un exemple pràctic de la llengua anglesa

Miguel M. LLOP DÍAZ-CANO

1. EL LLENGUATGE DE LA CONVERSACIÓ

1.1. Introducció

Una de les característiques principals del llenguatge de la conversació és el seu grau d'implicitat: qualsevol conversació està basada en l'ús de l'anàfora i els coneixements personals que comparteixen els individus que prenen part en tal conversa. Una altra característica important és l'alt grau d'imprevisibilitat a què està sotmesa, a causa de la falta de planificació. Aquest fet va acompanyat de la informalitat, que fa acceptable qualsevol tipus de llenguatge. En general els errors gramaticals apareixen constantment, malgrat que no són castigats de bestreta. I més important encara que els errors, és la manera com estan distribuïts; a més, hi ha superposició o discurs simultani.

1.2. Fonologia

Dins del camp de la fonologia, hi ha que tenir en compte la gran varietat de sons que hi apareixen, més que en qualsevol altre tipus de llenguatge. S'accepten els sons onomatopèics i distints tipus de veu que es rebutgen en altres mitjans com la televisió, la ràdio, els sermons, etc. També existeix la possibilitat de conversar en llenguatge col·loquial o argot, d'usar assimilacions o elisions típiques de l'anglès informal.

Qualsevol cosa pot ocórrer, encara que hi ha una tendència marcada a usar amb freqüència petites configuracions prosòdiques bàsiques:

1. Tons decreixents.
2. Unitats tonals incompletes.
3. Col·locació inesperada de tons nuclears.
4. Us freqüent del silenci amb finalitat de pausa contrastiva oposat a quan s'usa simplement per a respirar.
5. Vacil·lació sorda (més freqüent que la sonora)
6. Vacil·lació sonora. Aquestes característiques s'usen de forma artificial en televisió, on el ritme, les pauses, etc. apareixen de forma regular.
7. *Tempo*. El tempo és la rapidesa de conversació. Normalment el tempo és ràpid però lingüísticament irrellevant. El tempo és flexible i l'ajuden els alt i baixos de la veu per a donar importància al que s'està dient.
8. També estan presents característiques paralingüístiques, com les rialles i els sorolls.

1.3. Gramàtica

En la conversació hi ha una delimitació de l'enunciació i de l'oració.

L'ús de la interpolació (*mm...*) és de caràcter interjeccional. La seua funció primària és indicar que s'hi està fent atenció.

La longitud de les enunciacions és molt més variable que en qualsevol altre tipus d'anglès. La tendència és adoptar una longitud donada depenent del context, però són en general frases curtes.

1.3.1. Oració

La conversació informal es caracteritza per estar formada per un nombre elevat d'oracions soltes coordinades d'una manera estructuralment ambigua.

La dificultat en decidir si les oracions són simples o compostes és variada; per tant, ens referim a elles com *complexos de proposicions*. Les oracions són coordinades i curtes.

Les oracions mínimes (nucli de sintagma nominal i nucli de sintagma verbal) són molt freqüents, especialment quan són proposicions de resposta. Les proposicions mínimes que no són de resposta també són freqüents, en concret a partir de l'ús d'afirmacions sumaritzadores (*you know, I mean, you see*).

Oracions mínimes + coordinació solta = inconnexió, a més de l'absència d'una estructura estable de ritme o tempo a nivell fonològic. Però depèn de la fluïdesa del parlant, la familiaritat amb el tema, experiència en discussions, acudits, etc.

Altres característiques són:

1. Anacolut: començar de nou una oració per a ajustar-se millor al que es volia dir.
2. La unió lliure entre oracions és molt marcada.
3. Els tipus d'oració interrogativa són molt freqüents.
4. Els imperatius apareixen poc i, quan ho fan, el parlant els suavitza mitjançant algun recurs.
5. Diferents modes de referència gramatical apareixen sovint: estil indirecte, enunciació citada directament.

1.4. Estructura de la proposició

1. Els vocatius són usuals, especialment en posició inicial.
2. Els grups nominals tendeixen a ser poc freqüents com a subjectes de l'oració. S'usa *you* de manera informal.
3. Els grups nominals i verbals tenen relativament poca complexitat. La dificultat depèn de la seriositat amb què es parla.
4. El nombre d'intensificadors adverbials que s'usa és limitat: *very, bit*.
5. Els grups verbals són senzills: contraccions, verbs frasals, *fillers (got)*, absència de passives, el-lipsis col·loquials.

6. Absència de prejudicis gramaticals: tot és acceptable.

1.5. Vocabulari

1. Les paraules tendeixen a tenir una estructura simple.
2. S'usa la vacil·lació (*you know, sort of*).
3. Absència de precisió en la selecció de vocables.
4. S'accepten referències no explícites.
5. El vocabulari reflecteix la relativa familiaritat del tema que es tracta.
6. Hi ha presència de clixés: *yeah, cos, all right, just, a bit, fed up, sort of, I mean, etc.*
7. Hi ha hipèrbole lèxica amb suport fonològic: *stupid, five thousand, freezing, every possible, etc.*
8. L'argot del grup és freqüent.
9. Introducció deliberada d'elements de vocabulari humorístics o incongruents en la conversació informal.

1.6. Semàntica

La característica més important és la variabilitat del tema, la falta d'una estructura global planificada, l'absència d'una planificació conscient a mesura que la conversació progressa. La conversació no avança mitjançant una sèrie de blocs coordinats sinó de salts.

Hi ha absència general de pressions lingüístiques o culturals per a fer que la conversació avanci cap a una fi determinada i qualsevol tipus d'efecte espontani s'admet.

Unes altres consideracions semàntiques són:

1. Llibertat per a introduir-hi material de qualsevol tipus: acudits, ironia, canvi al dialecte o l'accent.
2. Importància del context en el que es desenrotlla la conversa.

1.7. Conclusions

El llenguatge informal no es considera una variant de la llengua anglesa. Des del punt de vista lingüístic la diferència entre conversació i discussió està en la seriositat amb què s'aborda el tema o la formalitat de l'ocasió. Des del punt de vista semàntic, la discussió és monotemàtica; però la frontera entre la discussió i la conversació no està clara.

1.8. La conversació telefònica: una situació especial.

En una conversació telefònica els participants no poden recolzar-se en el context extralingüístic per a resoldre les ambigüitats de la parla. Com que tota ajuda visual és absent, l'emissor i el receptor utilitzen elements de tipus auditiu.

Calladament, s'espera de l'altre participant que siga explícit: si cal es lletregen els vocables que no s'han comprés a causa de la distorsió.

Normalment, es tendeix a evitar les enunciacions llargues sense introduir pauses. Aquestes pauses són les que permeten que qui parla s'assabente que l'altre escolta.

Les pauses han de ser curtes. Les pauses llargues es guarden per a contextos gramaticals que són clarament incomplets.

2. UN EXEMPLE DE CONVERSACIÓ TELEFÒNICA

El que ve a continuació és part d'una conversació telefònica entre un espanyol i una senyora anglesa de Londres. Òbviament, la senyora anglesa no sabia que l'enregistraven, per tant la seua manera de parlar no està modificada per cap agent extern. Ocorre en el seu medi natural.

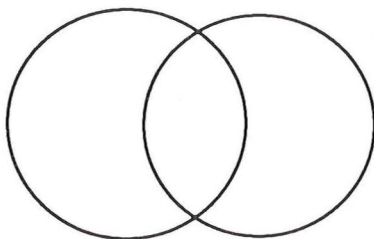
- 1 —ELL: *Well, I, I, I, tell, er... I'm going to find, I'm going to... to phone May to see how she's doing.*
 — ELLA: *Pardon?*
 —Er...
- 5 —Are you going to?
 —Er, I, I, well, I wanted to phone you to, just to, to find out how you were, you know?
 —Yes.
 —and everything, you know?
- 10 —Yes.
 —Because it's a long time since I spoke to you, last time.
 —Yes, that's right, yes.
 —Is everything O.K.?
- 15 —Yes, yes.
 —Good, good.
 —You're all right? Your family's all right?
 —Yes, yes.
 —Good!
- 20 —Er... are you coming this year, May?
 —Well, I hope... I hope to, er, Miguel, er it's a bit, er, the time is a bit difficult because er..., Wendy's getting married on the 1st of September...
 —Is she?
- 25 —Yes, so, you know, I've got to fit something in. You know that September is the time I like to come out, anyway. It's quite nice then, er, so, I'm..., I don't quite know what's happening at the moment...
 —Oh yes...
- 30 —About that, er... er... I lost my brother in February and that was a bit upsetting, you know. He died quite suddenly...
 —Oh!
 —you know, so that was my oldest brother...
- 35 —The one I know, May?

- Er..., no, no, you know Bob the youngest one, don't you?
 —Yes, yes that's right.
 —Yes, it was the oldest one.
- 40 —But, er... are you all right now?
 —Yes, yes, you know, everything is all right, er...
 —yes...
 —The family here is all right...
 —Sorry?
- 45 —the family are all... everybody here is all right.
 —ah, yes, yes...(rialles) er... I think Manolo's daughter was christened
 er... last er... Sunday.
 —Oh, was she?
 —Yes I think so.
- 50 —ah.
 —yes.
 —ah well. Everybody is having babies, aren't they? (rialles)
 — and er... I phoned Consuelo as well, because er...,
- 55 — er... you know, I... I... asked for a grant, you know. I'm expecting to
 see if I've been given the grant, you know...
 —Oh!
 —yes, er... to spend I think it's about a week or ten days in a place
 where we are supposed to be taught
- 60 something about teaching in English, you know...
 —Oh yes...
 —and I think she has asked er... for it as well, so er... we are expecting
 for the resolution, you know?
 —Yes.
- 65 —and, er... that's why I saw..., well I mean, I phoned her because she,
 as you know, she is teaching in Valencia. She only comes on Saturdays.
 —Oh, I see, yes.
 —yes, so... have you... have you been... I mean, on
- 70 holidays er... often? I mean those holidays you take from time to time?
 —Oh, no, er... well, I just came back from Italy er... last Sunday. We
 went on the coach with people from the club.
- 75 —Oh, yes!
 —so it was quite nice, I quite enjoyed it. The journey took nine days.
 —Nine days, yes.
 — Yes, we went all the way by coach...
- 80 —Yes...
 —and it was er... the ferry er... it was quite a job getting onto the ferry.
 They were all packed with people, you know, trying to get into Italy.
 —Yes, that's right.

3. FONOLOGIA I SEMÀNTICA

El propòsit d'aquest treball és l'estudi de les oracions simples i compostes en el llenguatge de la conversació telefònica. Tanmateix, abans d'entrar directament a parlar de la sintaxi, comentarem un poc les característiques d'aquest tipus de conversació a nivell fonològic, semàntic i d'oració.

El context en què l'esmentat tipus de conversa ocorre està marcat per la distància física que separa l'emissor i el receptor. És ben cert que la conversació es pot mantenir sempre que els participants facen referència a una àrea comuna de coneixements compartits, i aqueixa àrea serà major o menor segons el grau d'intimitat que existeix entre els participants. En el nostre cas l'àrea compartida és menuda perquè els dos participants han coincidit ocasionalment en vacances i hi existeix una gran diferència d'edat entre ambdós. A més hi ha que afegir la diferència de sexes que també pot influir en els canvis de direcció que es poden manifestar en qualsevol conversa.

3. 1. Fonologia

Les configuracions prosòdiques no estan presents en la transcripció de la conversació. És per això que és convenient que la transcripció vaja acompanyada de la cinta on s'ha fet la gravació.

Les característiques més importants a nivell fonològic són l'ús de vacil·lació sonora (*er*), unitats de to incompletes i *tempo* lent ja que es tractava d'una conversa telefònica. En alguns moments de la conversació els participants demanen una repetició (*sorry, pardon*). En cap moment es fa repeticions lletrejades, cosa que indica la inexistència de soroll de fons.

També hi ha trets paralingüístics, com demostren les rialles ocasionals.

3. 2. Vocabulari

La característica més important del vocabulari és l'ús de monosíl·labs. També hi ha clixés, com *just, you know, a bit, got, all right, I mean*. Alguns dels verbs són frasals: *find out, fit in, come back, get into*.

3. 3. Semàntica

La característica més important a nivell semàntic és la variabilitat del tema. En un curt espai de temps hi ha sis temes diferents distribuïts de la manera següent :

Primer tema: línies 1-16
Segon tema: línies 17-29
Tercer tema: línies 30-42
Quart tema: línies 43-52
Cinquè tema: línies 53-68
Sisè tema: línies 69-final.

3. 4. Oració

Començarem l'estudi de l'oració més avall. Les característiques externes de l'oració són l'anacolut o recomençament de la frase i la interpolació, per mitjà de la qual els participants es fan presents.

4. SINTAXI: ORACIONS SIMPLES I COMPOSTES

En el llenguatge de la conversació no hi ha un únic model de distribució d'oracions gramaticals. Es pot fer una proposta que es considera la millor, però hi ha d'altres: el concepte *millor* és subjectiu. Si les respostes curtes coincideixen amb oracions simples, llavors és fàcil classificar-les; però aqueixa tasca es torna més difícil quan el parlant vol dir una enunciació llarga, perquè l'enunciació no coincideix amb la idea d'oració gramatical i en ocasions les interrupcions de l'oient no indiquen el principi o final d'una nova proposició. En els exemples que donem més avall, les oracions han estat filtrades, és a dir, han esdevingut gramaticals en extraure la vacil·lació i ordenar les oracions compostes de la millor manera possible.

També s'observarà que hi ha una diferència palesa entre oració i enunciació. L'oració té un significat complet tant si és simple com si és composta, mentre que l'enunciació pot estar composta per part d'una oració o més d'una oració. Les enunciacions han de reescriure's en oracions coherents, com es veurà a continuació.

4. 1. L'oració simple

Les oracions simples més comunes són les afirmatives i les interrogatives. Normalment, estan compostes per tres o quatre elements. La longitud de les oracions és curta i pareguda en tots els tipus. Els tipus purs són difícils de trobar: les variacions són més freqüents perquè en enunciar-les s'improvisen. La incorrecció gramatical aquí és rara, malgrat el que hem dit més amunt. L'el·lipsi apareix de temps en temps.

Tipus 1: S+V(intensiu BE)+C: El complement d'aquest tipus d'oració és un nom o adjectiu perquè depèn del verb *to be*. Exemples:

Yes, that's right (38)

Yes, that's right (84)

Yes, it was the oldest one (39)

You are all right? (17)

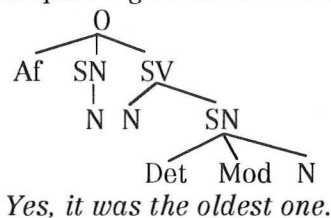
Your family's all right? (17)

But are you all right now? (40)

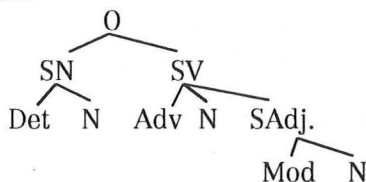
Yes, everything is all right (41)

The family here is all right (43)

Observeu l'ús de proformes (formes pronominals) en l'exemple 3. En aquest cas, un pronom indefinit amb referència anafòrica que suggereix implicitat. Un adverbial podria afegir-se a les formes pures com en l'exemple 6 i 8. L'única incorrecció gramatical és que no hi ha inversió entre subjecte i verb en els exemples 5 i 6. Sabem que ambdues oracions són interrogatives perquè l'entonació és diferent. A més, hi ha falta de concordància lògica encara que no gramatical entre *family* i *is*.

Variació:

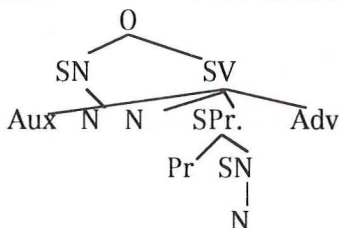

The family here is all right.

Tipus 2: S+V(intensiu BE)+Adv.: La principal característica d'aquesta estructura és que l'oració no porta atribut. Exemple:

Have you been on holidays often? (69-70)

que hauria d'analitzar-se de la següent manera:

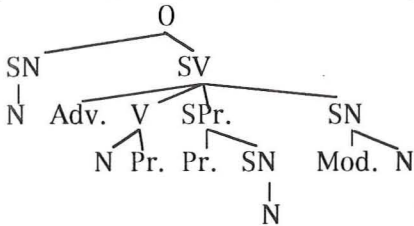

Have you been on holidays often?

Tipus 3: S+V(intr.): Les variacions accepten adverbials. Vegem alguns exemples:

We went all the way by coach (79)
Are you coming this year, May? (20)
Are you going to...? (5)
He died quite suddenly (31-32)
She only comes on Saturdays (67)
The journey took nine days (76-77)
I just came back from Italy last Sunday (73)

Les característiques principals d'aquests exemples són la falta de connexió, en l'exemple 3, i els distints tipus d'adverbials. Observeu que funcionen com a adverbials no sols els mateixos adverbials sinó també els sintagmes preposicionals i nominals. En l'exemple número 2 hi ha aposició.

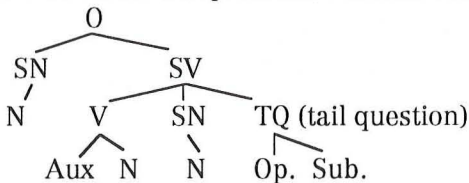

I just came back from Italy last Sunday

Tipus 4: S+V(tr)+O(d): Hi apareixen les següents oracions:

I think so (49)
Everybody is having babies, aren't they? (52)

A nivell d'estructura superficial, l'anàlisi seria:

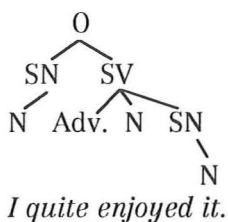

Everybody is having babies, aren't they?

Tipus 5: S+V(tr)+O(dir): L'única oració d'aquest tipus en la conversació és:

I quite enjoyed it (76)

a la qual li correspon el següent diagrama:

4. 2. L'oració composta

L'oració composta s'ajusta a les mateixes regles que l'oració simple. En l'oració simple, els noms, pronoms, adjectius o adverbis funcionen com a sintagmes: no tenen un verb que els governe. Quan aquests elements tenen verbs —és a dir, deixen de ser categories per a esdevenir oracions o proposicions que tenen la mateixa funció que les categories a les que substitueixen— llavors depenen d'un verb principal.

En aquesta secció, inclourem les oracions compostes dins de les estructures generals com si foren oracions simples. Més tard, seran analitzades en unitats inferiors si aquestes unitats són proposicions que depenen del verb principal.

Tipus 1: S+V(be)+C+Adv. Exemples:

The time is a bit difficult because Wendy's getting married on the first of September so I've got to fit something in (22-25)

Estructura oracional:

O=S+V(be)+C+Adv(O1)

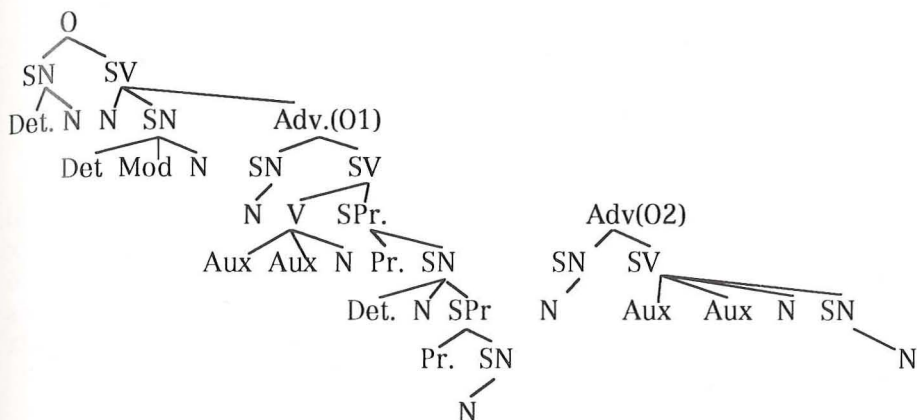
O1=S+V+Adv+Adv(O2)

O2=S+V+O

O1= *Because Wendy's getting married on the first of September so I've got to fit something in.*

O2= *So I've got to fit something in.*

Aquesta oració té dues proposicions a més de la principal. O2 depèn de O1 i aqueixa és la raó per la qual només apareix inclosa en O1. Aquest és l'esquema de l'estructura superficial. Si anem a l'estructura profunda, ens adonem que O1 és una proposició causal introduïda per *because* i O2 és una proposició consecutiva introduïda per *so*. El diagrama en arbre corresponent a aquesta oració seria el següent:

Tipus 1: O=S+V(be)+C+Adv+Adv. Exemple:

It's quite nice then, so I don't quite know what's happening at the moment about that (27-28)

Estructura oracional:

O=S+(be)+C+Adv+Adv(O1)

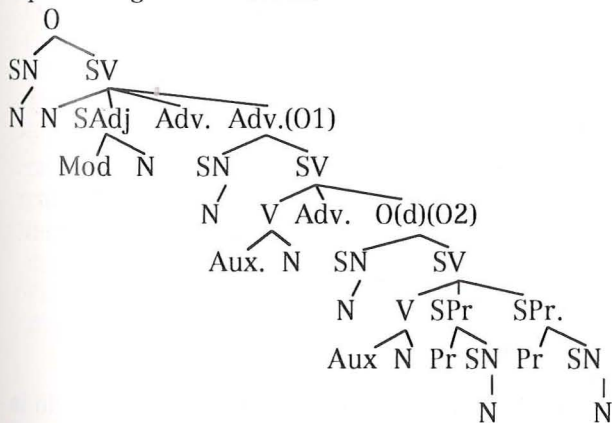
O1=S+(Adv)+V+O(d)(O2)

O2=S+V+Adv+Adv.

O1= *So I don't quite know what's happening at the moment about that.*

O2= *What's happening at the moment about that.*

La proposició primera és una proposició consecutiva introduïda per so que depèn de l'oració principal. La proposició consecutiva inclou dins d'ella una altra proposició. Aquesta segona proposició depèn de la primera i és una proposició substantiva introduïda per una partícula *wh-*. Li correspon aquest diagrama d'arbre:

Tipus 3: O=S+V+O(d)+Adv. Exemple:

I'm going to phone May to see how she's doing.(1-2)

Estructura oracional:

O= S+V(tr)+O(d)+Adv(O1)

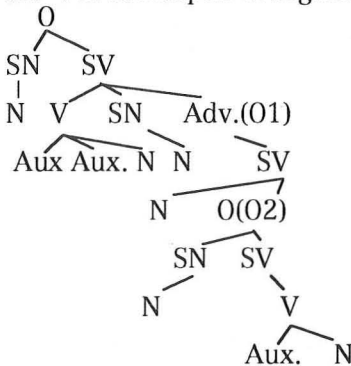
O1= V+O(d)(O2)

O2= S+V

O1= *To see how she's doing.*

O2= *How she's doing.*

En O1 només hi ha un sintagma verbal perquè el nucli és una forma verbal no finita o no personal. En qualsevol cas, en anglès el subjecte és el mateix que el de la proposició principal. La primera proposició és una proposició final introduïda per un verb en forma no personal (*infinitiu*), i la segona és una proposició substantiva (d'objecte directe) introduïda per una partícula *wh-*. Li correspon el següent diagrama:

Tipus 3: O=S+V+O(d)+Adv. Exemple:

*I wanted to phone you just to find out how you were and everything
because it's a long time since I spoke to you last time. (6-12)*

Estructura oracional:

O=S+V+O(d)O1+Adv.(O2)

O1=V+O(d)+Adv.(O1')

O2=S+V(be)+C+Adv.(O2')

O1'=V+O(d)(O1'')

O1''=S+V(be)

O2'=S+V+O(i)+Adv.

O1= *To phone you just to find out how you were and everything.*

O1'= *just to find out how you were and everything.*

O1''= *how you were and everything.*

O2= *Because it's a long time since I spoke to you last time.*

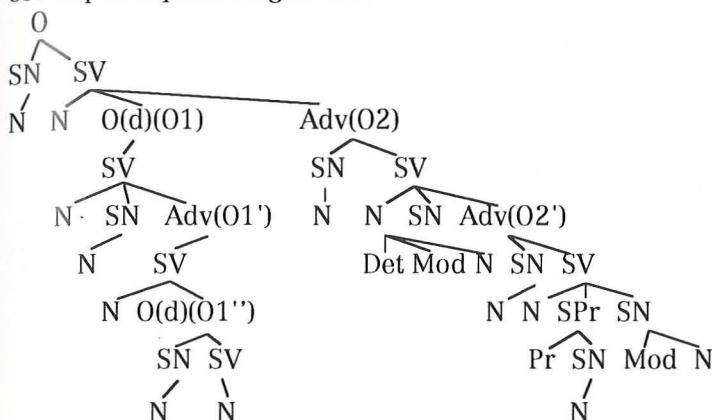
O2'= *Since I spoke to you last time.*

En aquesta oració composta hi ha dues proposicions que depenen de la principal. Les dues proposicions subordinades n'inclouen d'altres que al seu torn depenen d'elles i no de la proposició principal.

La primera és una proposició substantiva introduïda per una forma verbal

no finita que funciona com a objecte directe. Dins d'aquesta proposició substantiva hi ha una proposició de finalitat introduïda per una forma verbal no finita (*infinitiu*), que inclou una proposició substantiva introduïda per un element *wh*-.

La segona proposició és una proposició adverbial causal introduïda per *because*, la qual inclou una proposició de temps introduïda per *since*. Li correspon aquest diagrama:

Tipus 3: $O=S+V(tr)+O$. Exemple:

You know that September is the time I like to come out, anyway. (26-27)

Estructura oracional:

$O=S+V+O(d)(O1)$

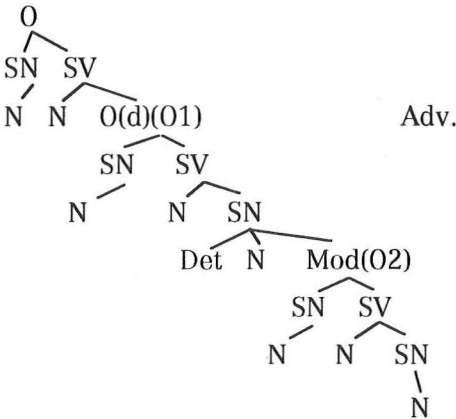
$O1=S+V(be)+C(SN+(O2))$

$O2=(Adv)+S+V+O(d)$

$O1=$ *That September is the time I like to come out, anyway.*

$O2=$ *I like to come out, anyway.*

En aquesta oració la proposició principal inclou una proposició substantiva introduïda per una partícula *th*-. La proposició substantiva és una proposició copulativa amb un nucli del complement modificat per una proposició de relatiu o adjectiva. La proposició adjectiva és una proposició de contacte (*contact clause*) perquè el relatiu no apareix en l'estructura superficial; en cas d'aparèixer, la seua funció seria adverbial. En la proposició segona, l'objecte és un infinitiu. Funciona com a substantiu perquè no té cap element dependent d'ell. Aquest és el diagrama:

Tipus 1 i tipus 3 coordinats. Exemple:

I lost my brother in February and that was a bit upsetting. (30-31)

Estructura oracional:

O=O1+O2

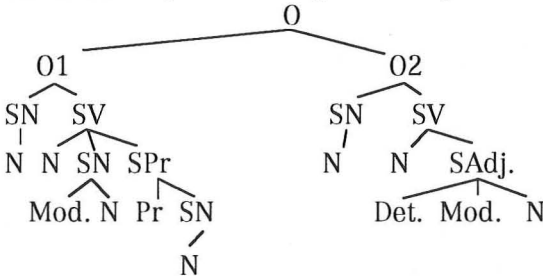
O1=S+V+O(d)+Adv.

O2=S+V+C

O1= *I lost my brother in February.*

O2= *That was a bit upsetting.*

L'estructura d'aquesta oració és prou simple perquè està composta per dues proposicions coordinades per *and*. La primera proposició és una variant del tipus 3 i la segona del tipus 1. Li correspon aquest diagrama:

Tipus 3: O=S+V+O+Adv.+Adv. Exemple:

I phoned Consuelo as well () because I asked for a grant. (54-55)

Estructura oracional:

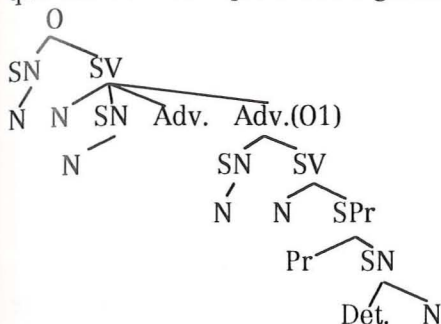
O=S+V+O(d)+Adv.(O1)

O1=S+V+O(d)

O1= *Because I asked for a grant.*

La proposició subordinada és una proposició adverbial causal introduïda per *because*. El verb d'aquesta proposició és un verb preposicional; per tant, la preposició està relacionada amb l'objecte més que amb el verb, encara

que també modifique el seu significat. El diagrama d'aquesta oració seria:

Tipus 3: $O=S+V+O$. Exemple:

I mean those holidays you take from time to time. (70)

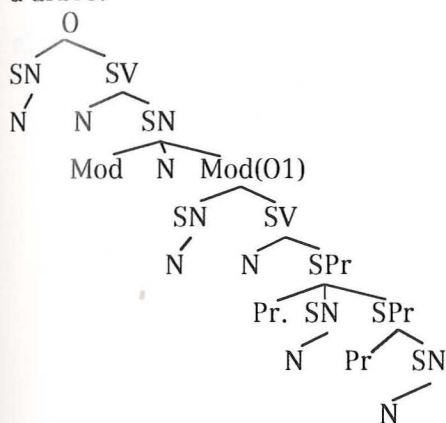
Estructura oracional:

$O=S+V+O(d)$ (SN+ModO1)

$O1=(O)+S+V+Adv.$

You take from time to time.

La proposició subordinada és una proposició adjectiva de contacte (*contact clause*). La funció del pronom absent és d'objecte. Vegem el diagrama d'arbre:

Tipus 3 i tipus 2. Exemple:

I'm expecting to see if I've been given the grant (O) to spend I think it's about a week or ten days in a place where we are supposed to be taught something about teaching in English and I think she has asked for it as well, so we are expecting for the resolution and that's why I phoned her because she -as you know- she is teaching in Valencia. (54-67)

Estructura oracional:

O=O'+O''+O'''

O'=S+V+O(O1)

O1=V+O(O2)

O2=S+V+O+Adv(O3)

O3=V+O(O4)

O4=S+V+O(O5)

O5=S+V+Adv+Adv (Mod+(O6))

O6=(Adv)+S+V+O(O7)

O7=V+O+Adv

O1= *To see if I've been given the grant to spend I think it's about a week or ten days in a place where we are supposed to be taught something about teaching in English.*

O2= *If I've been given the grant to spend I think it's about a week or ten days in a place where we are supposed to be taught something about teaching in English.*

O3= *To spend I think it's about a week or ten days in a place where we are supposed to be taught something about teaching in English.*

O4= *I think it's about a week or ten days in a place where we are supposed to be taught something about teaching in English.*

O5= *It's about a week or ten days in a place where we are supposed to be taught something about teaching in English.*

O6= *Where we are supposed to be taught something about teaching in English.*

O7= *To be taught something about teaching in English.*

O''=S+V+O(d)(O1)

O1=S+V+Adv+Adv(O2)

O2=S+V+O(d)

O1= *She has asked for it as well so we're expecting for the resolution.*

O2= *So we're expecting for the resolution.*

O'''=S+V+Adv(O1)+Adv(O2)

O1=S+V+O(d)

O2=S+(O3)+V+Adv

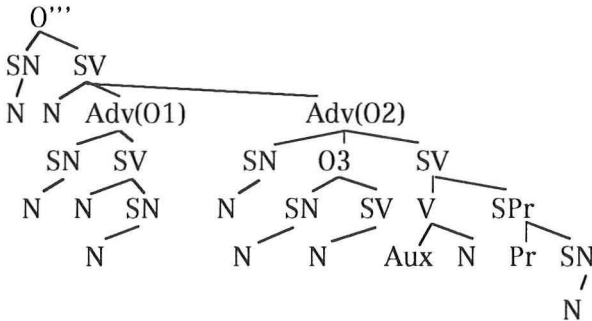
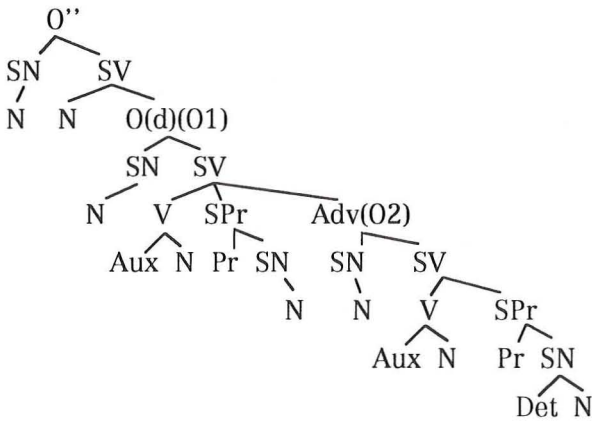
O3=S+V

O1= *Why I phoned her.*

O2= *Because she is teaching in Valencia.*

O3= *As you know.*

Com hom pot observar, hi ha tres oracions coordinades unides per *and*. La primera oració té vuit proposicions de distints tipus. Els nuclis del sintagma

5. CONCLUSIONS

Els complexos proposicionals s'han organitzat en 9 oracions compostes. En aquestes oracions hi ha 44 proposicions distribuïdes de la manera següent:

Primera oració: 2 proposicions adverbials.

Segona oració: 1 adverbial i 1 substantiva.

Tercera oració: 1 adverbial i 1 substantiva.

Quarta oració: 3 adverbials i 2 substantives.

Cinquena oració: 1 substantiva i 1 adjectiva.

Sisena oració: 2 coordinades.

Setena oració: 1 adverbial.

Huitena oració: 1 adjectiva.

Novena oració: 3 coordinades.

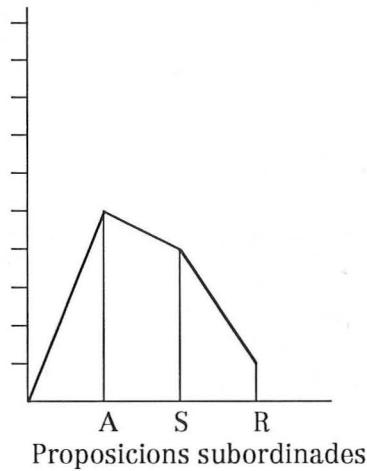
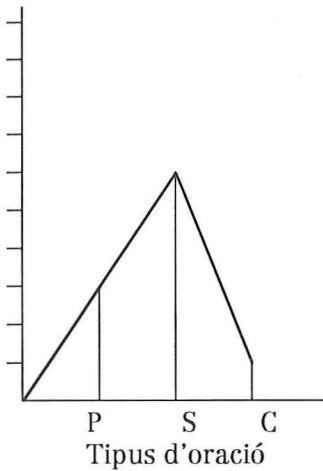
Primera coordinada: 5 substantiv., 1 adverb., 1 adjectiva.

Segona coordinada: 1 substantiva, 1 adverbial.

Tercera coordinada: 3 adverbials.

1. Proposicions principals: 12 (27,27%)
2. Proposicions subordinades: 27 (61,36%)
 - 2.1. Proposicions adverbials: 13 (48,14%)
 - 2.2. Proposicions substantives: 11 (40,74%)
 - 2.3. Proposicions adjectives: 3 (11,36%)
3. Proposicions coordinades: 5 (11,36%)

Com s'observa, en el llenguatge de la conversació podem trobar qualsevol tipus d'oració. Les xifres que acabem de mostrar poden expressar-se gràficament de la següent manera:

Les proposicions subordinades representen al voltant del 61% de la informació total. Tanmateix, arriba a gran part de la conversació perquè cada coordinada inclou diversos tipus de subordinació. Aquest fet comporta que la longitud de les oracions siga prou llarga, estrany però acceptable en el llenguatge de la conversació.

Dins les proposicions subordinades s'inclouen les proposicions substantives (40,74%), proposicions adverbials (48,14%) i proposicions adjectives (11,11%). Les xifres demostren que la complementació del verb és més complexa i accepta tots els tipus de proposició. El substantiu és menys complicat i porta menys complementaments.

Les proposicions principals són les que corresponen a les nou oracions analitzades més amunt (27,27%). Si contrastem els percentatges de les proposicions principals i subordinades, podem concloure que el nombre de subordinades és major que el nombre total d'oracions: la proporció va d'una subordinada a set en la primera coordinada de l'oració nou. Açò significa que la diferència entre el nombre d'oracions i les proposicions subordinades determina la complexitat de les oracions. Si el nombre d'oracions i

proposicions subordinades és paregut, la complexitat és nul·la. Quan major és la diferència, major és la complexitat.

Com a conseqüència, tenim que, encara que la tendència del llenguatge de la conversació és que la complexitat es redueca al mínim, la pràctica demostra que la conversació telefònica pot aconseguir un grau de complexitat prou elevat, almenys pel que fa a l'ús d'oracions simples i compostes. Ara bé, els subordinants emprats són els més usuals. Els més complexos s'usen en registres que exigeixen un llenguatge més literari.

6. BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

- CLOSE, R.A. (1975) *A reference grammar for students of English*. Longman
 CRYSTAL, D. (1971) *Linguistics*. Penguin.
 CRYSTAL & DAVY (1969) *Investigating English style*. Longman.
 HUDDLESTON, R. (1984) *Introduction to the grammar of English*. CAP
 LYONS, J. (1968) *Introduction to theoretical linguistics*. CAP
 — (1970) *New horizons in linguistics*. Penguin.
 — (1981) *Language and linguistics. An introduction*. CAP
 PALMER, F. (1971) *Grammar*. Penguin.
 QUIRK & AL. (1972) *A grammar of contemporary English*. Longman.

SÍMBOLS EMPRATS

S: Subjecte	V: Verb
C: Complement	O (d): Objecte directe
O(i): Objecte indirecte	O: Oració
SN: Sintagma nominal	SV: Sintagma verbal
SPr: Sintagma preposicional	SAdj: Sintagma adjectiu
Det: Determinant	Mod: Modificador
Adv: Adverbial	Aux: Auxiliar
N: Nucli	Pr: Preposició
Op: Operador	